

μήπως είναι λίγο φασίστες;

ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΜΕΤΡΑ

Το νοσοκομείο Σωτηρία: το covid-νοσοκομείο της χώρας, εκεί όπου μας έλεγαν ότι πριν μπουν οι γιατροί έκαναν ένα τέταρτο για να ντυθούν κι άλλο ένα για να γδυθούν, εκεί που αποκτήθηκε «νέα πολυδύναμη ΜΕΘ», κάνοντας πράξη όλα τα αιτήματα των αριστερών, εκεί όπου στο πικ του ιού δούλευαν 20 γιατροί και 30 νοσηλευτές για 13 ασθενείς, στην «κόκκινη ζώνη» όπως το αποκαλούσε η *Καθημερινή*.

Εκεί λοιπόν, στα πλαίσια της τιτάνιας προσπάθειας να τηρούνται όλα τα αναγκαία μέτρα, τα μολυσματικά ιατρικά απόβλητα μεταφέρονται με κάθε προσοχή. Κόκκινες κορονιασμένες πλαστικές σακούλες πάνω στην καρότσα ενός ντάτσουν. Πάλι καλά που δεν το πήρε κάνα μάτι την περίοδο της μεγάλης τρέλας δηλαδή, γιατί θα αναγκάζονταν να κινητοποιηθούν όλοι οι αριστεροί να καταγγέλλουν ανευθυνότητα...

Ευτυχώς τώρα το αστείο πάλιωσε. Οπότε λογικό που το μαζεύει ο παλιατζής.

Το γεγονός ότι επιτρέπεται τέτοιου είδους αποπροσανατολιστικά στοιχεία να δημοσιεύονται δίχως συνοδευτική κριτική, πιστοποιεί ότι η επαγρύπνηση απέναντι στην συνωμοσιολογία είναι ένας διαρκής αγώνας που πρέπει να συνεχίσει να δίνει ο καθένας μας. Διότι τι άλλη ερμηνεία θα μπορούσε να σχηματίσει δίχως την απαραίτητη καθοδήγηση ο αναγνώστης παρά ότι οι κινεζικές αρχές χρησιμοποίησαν τα λεγόμενα lockdowns προκειμένου να πλήξουν τους ανταγωνιστές του κινεζικού κράτους;

Εικάζω ότι το πρόβλημα έχει σκιαγραφηθεί επαρκώς και δεν επιθυμώ να μακρυγορήσω. Επιθυμώ, ωστόσο, να απευθύνω την εξής έκκληση προς άπαντες τους αρμοδίους. Επιδείξτε προσοχή! Αν εξακολουθήσετε να αφήνετε υπόνοιες ότι η πανδημία και η πολιτική μπορούν να έχουν οιαδήποτε συσχέτιση στην Κίνα, τότε κανείς δεν εγγυάται ότι η σιβαρή αφήγηση που οικοδομήσαμε από κοινού στην πατρίδα μας τα τελευταία δύο χρόνια δεν θα τεθεί υπό αμφισβήτηση. Κανείς δεν εγγυάται ότι δεν θα ξεπηδήσουν οι συνήθεις ύποπτοι, έτοιμοι να υποστηρίξουν ότι και οι εδώ αρχές αξιοποίησαν την ρητορική της πανδημίας προκειμένου να επιτύχουν ποιος ξέρει τι απόκρυφους σκοπούς όπως, παραδείγματος χάριν, τον περιορισμό της κατανάλωσης, τον έλεγχο του εργατικού δυναμικού και κάποια δήθεν στήριξη του εμπορικού ισοζυγίου. Και έχουμε ιδρωκοπήσει άφθονα, ανεξαρτήτως κομματικών αποχρώσεων, για να τους κάνουμε να σιωπήσουν.

Με εκτίμηση και αισιοδοξία,
Ιάσων Ρουφιανόπουλος
Δρ. Ίππειας Ορθοδοντικής

1. Ο πληθωρισμός στη Δύση και το «σατανικό σχέδιο» του Σι Τζινπίνγκ, *Οικονομικός Ταχυδρόμος*, 23/05/2022.

2. Ο.π.

3. «Κίνα: Μηδενικές πωλήσεις αυτοκινήτων στη Σαγκάη τον Απρίλιο», *Οικονομικός Ταχυδρόμος*, 17/05/2022.

4. «Σαγκάη: Το lockdown προκαλεί «εφοδιαστικό εφιάλτη» στις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις», *Οικονομικός Ταχυδρόμος*, 21/04/2022.

5. «Έρευνα: 1 στις 4 ευρωπαϊκές επιχειρήσεις «κάνουν στροφή» από την Κίνα λόγω Covid», *Καθημερινή*, 20/06/2022.

ΜΙΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ: ΠΩΣ ΣΩΣΑΜΕ ΣΤΟ ΤΣΑΚ ΤΗΝ ΥΠΟΛΗΨΗ ΜΑΣ

ΞΕΚΟΛΗΣΤΕ, ΠΛΑΚΑ ΚΑΝΟΥΜΕ.

Ο ΣΩΣΤΟΣ ΤΙΤΛΟΣ ΕΙΝΑΙ:

ΜΙΑ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΕ,

ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ, ΤΙΠΟΤΑ

Αν είχατε έρθει στην πρόσφατη δημόσια πολιτική εκδήλωση που οργανώσαμε στην ΑΣΟΕΕ, ή έστω αν πήρατε το προηγούμενο τεύχος του περιοδικού μας όπου περιλαμβάνεται η εισήγηση, θα θυμάστε ίσως ότι στο σημείο όπου μιλήσαμε για τα περσινά γεγονότα της Νέας Σμύρνης εμφανίζεται το όνομα Πόπη Σταυροπούλου. Με αυτό το όνομα, και τη διευκρίνιση ότι «όποια κι αν ήταν, ήταν μια πολύ καλή κυρία», ξεκινούσε η συγκεκριμένη υποσημείωση της εισήγησης, που είχαμε τιτλοφορήσει «Το αριστερό λουρί μας».

Ας ξαναπάρουμε το νήμα από εκεί όπου το είχαμε τότε αφήσει.¹ Το txxs, τον Μάρτιο του 2021, είχε φιλοξενήσει την κυρία Σταυροπούλου ως «αυόπτη μάρτυρα» των γεγονότων στην πλατεία της Νέας Σμύρνης που έγιναν αφορμή για τη γνωστή μαζική πορεία. Ακόμα και ένας μικρός βαθμός καχυποψίας, όμως, θα αρκούσε για να φανεί ότι η εν λόγω κυρία δεν μας συστήθηκε από το διαδίκτυο ως μια τυχαία παρατηρήτρια η οποία εκθέτει όσα είδε με τα μάτια της. Τα προσχήματα ουδετερότητας ήταν υποτυπώδη, για να μην πούμε ανύπαρκτα. Η συνεντευξηζόμενη «μάρτυρας» από την αρχή ενσάρκωνε, με καμάρι, μια σειρά από ρόλους και διατυμπάνιζε την προσήλωση με την οποία τηρούσε μια σειρά από υποχρεώσεις. Ήταν μια καθωσπρέπει κυρία που είχε κατέβει στην πλατεία της Νέας Σμύρνης με την οικογένεια της αδελφής της, φορώντας τη μάσκα της, έχοντας στείλει το απαραίτητο SMS, δείχνοντας την αναγκαία κατανόηση στους μπαταικούς ελέγχους, αρκεί να μην το παρακάνουν σε αγριάδα. Στο ρεπορτάζ του txxs, η κυρία Σταυροπούλου έμοιαζε να είναι το αντεστραμμένο είδωλο της περιστεριώτισσας μάνας που λίγο καιρό πριν είχε διαπομπευθεί από δεξιούς και αριστερούς ρουφιάνους ως παράδειγμα ανευθυνότητας, γιατί δεν είχε εκπαιδέσει τα παιδιά της να εκτελούν σωστά τα νέα εθνικά καθήκοντα, με αποτέλεσμα να εκδηλώσουν τα αντικοινωνικά τους

μήπως είναι λίγο φασίστες;

ένστικτα σε έναν καλοκάγαθο σταθμάρχη.

Με τη μαρτυρία της, η κυρία Σταυροπούλου ξεδίπλωνε, σχεδόν απροκάλυπτα, μια πολιτική γραμμή, η οποία φαινόταν να πηγάζει από τα γραφεία του Σύριζα και ήταν τόσο καλά δουλεμένη ώστε να δικαιολογεί τη σκέψη ότι είχε καταστρωθεί από καιρό. Μας έλεγε ποια είναι η πρόβλεψη, κοινωνικά υπεύθυνη παρουσία στις πλατείες, στις οποίες ήδη το γυαλί της απαγόρευσης κυκλοφορίας είχε αρχίσει εμφανώς να ραγίζει. Κι όλα αυτά έβγαζαν σε τέτοιο βαθμό μάτι που στην εισήγησή μας σημειώναμε ότι μια άλλη κυρία με το ίδιο μικρό όνομα και επώνυμο, μέλος της κεντρικής επιτροπής του Σύριζα, έσπευσε να ξεκαθαρίσει, από τα αιθέρια νέφη του διαδικτύου, ότι δεν ήταν η ίδια που είχε μιλήσει στο tvxs ως αυτόπτης μάρτυρας.

Αυτά γράφαμε τότε. Ή, ακριβέστερα, αυτά γράψαμε την τελευταία στιγμή, λίγο πριν πάει το τεύχος με την εισήγηση στο τυπογραφείο. Γιατί ήρθε πια η ώρα να σας εκμυστηρευτούμε ότι κυριολεκτικά στο παρά πέντε το κομμάτι για τη Νέα Σμύρνη υποβλήθηκε σε μια μικρή αναθεώρηση. Όσο γράφονταν η εισήγηση, δεν υπήρχαν, για μας, δύο κυρίες Σταυροπούλου, αλλά μια και μόνο. Θεωρούσαμε ότι η αυτόπτης μάρτυρας της Νέας Σμύρνης ήταν το ίδιο πρόσωπο με το μέλος της κεντρικής επιτροπής του Σύριζα, την οποία κάποιες από μας είχαν ήδη ακουστά, ως αριστερή που στήνει «δομές αλληλεγγύης» στις ανατολικές συνοικίες. Αυτή η ταύτιση, εξάλλου, είχε γίνει δημόσια τον Μάρτη του 2021 και από κάποιους δεξιούς δημοσιογράφους που βρέξει-χιονίσει υμνούν την ελληνική αστυνομία (και συνήθως διαρρέουν πληροφορίες από τη ΓΑΔΑ). Λίγο πριν μπει, ωστόσο, η τελεία στην εισήγηση για την εκδήλωσή μας, κωθήκαμε λίγο παραπάνω στους υπονόμους του διαδικτύου και πέσαμε πάνω στη διάψευση της συριζαίας Σταυροπούλου, σε μια ανάρτηση του twitter. Οπότε, τελικά, και παρά την τσαντίλα για το γεγονός ότι έπρεπε η εισήγηση σε αυτό το σημείο να ξαναγραφεί, ενώ απέμενε ελάχιστος χρόνος, το συγκεκριμένο σημείο διορθώθηκε, και οι κυρίες με το ονοματεπώνυμο Πόπη Σταυροπούλου παρουσιάστηκαν, στην έντυπη έκδοσή της εισήγησής μας και στην εκδήλωση, ως δυο διαφορετικά πρόσωπα.

Από τη μια πλευρά, η διόρθωση που κάναμε αποσόβησε κάποιες ιδιαίτερες μορφές κριτικής που μπορεί να δεχόμασταν για όσα υποστηρίζουμε στην εισήγησή μας περί «αριστερού λουριού». Και λέμε «ιδιαίτερες μορφές κριτικής», γιατί σίγουρα δεν θα είχαμε να κάνουμε με μια καλόπιστη, ούτε με μια χρήσιμη, κριτική. Καθόλου δεν βασίζεται στην ταύτιση δυο προσώπων η θέση μας για το τι παίχτηκε στη Νέα Σμύρνη, που, επαναλαμβάνουμε, ήταν συνοπτικά η εξής: απέναντι στην απειθαρχία της πολυεθνικής εργατικής τάξης, τεσταρίστηκαν για άλλη μια φορά οι ικανότητες της αριστεράς ως «καλού μπάτσου» και αναπροσαρμόστηκε η αστυνόμευση των πλατειών, χωρίς τα δικάβαλα με τους μπλε φάρους να βρίσκονται πια στην πρώτη γραμμή. Εκείνοι που θα μας την έπεφταν, άρα, για αυτήν την ταύτιση θα άνηκαν πιθανότατα σε εκείνη την αξιολογική μερίδα αναγνωστών μας που, έτσι κι αλλιώς, ψάχνουν μια αφορμή για να μας την πέσουν.

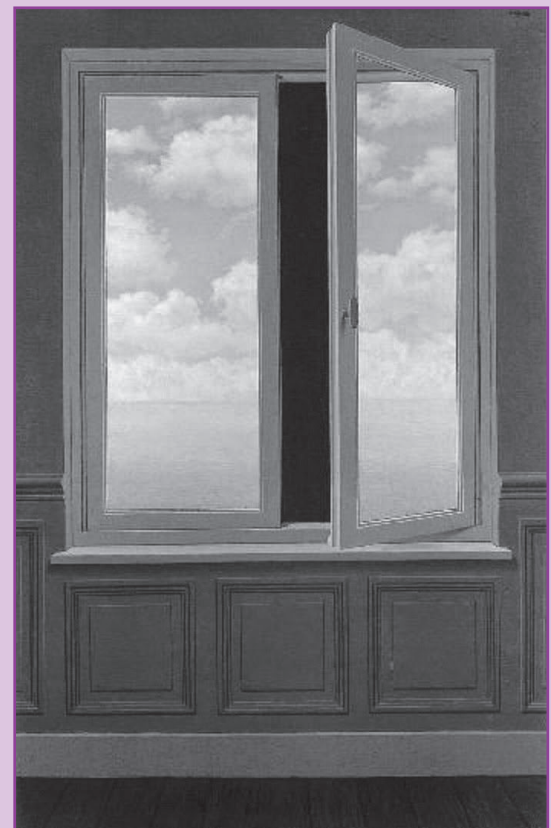
Δεν ήταν, επίσης, καθόλου επιπόλαιο που αρχικά σκεφτήκαμε ότι η αυτόπτης μάρτυρας Σταυροπούλου, του tvxs, είναι το ίδιο πρόσωπο με την κεντροεπίτροπο Σταυροπούλου. Η πρώτη, όντως, μιλάει όπως θα μίλαγε και η δεύτερη. Και για να είμαστε ειλικρινείς, δεν έχουμε ακόμα πειστεί κι εντελώς ότι πρόκειται για δυο διαφορετικά πρόσωπα. Στον θαυμαστό κόσμο του twitter, του tvxs, και της κεντρικής επιτροπής του Σύριζα, το πρόσωπο «Πόπη Σταυροπούλου» διαλύεται μέσα σε έναν ωκεανό από πίξελ, όπου κάθε «χρήστης» των προσφερόμενων υπηρεσιών μπορεί να υποδυθεί οποιονδήποτε ρόλο, να διαψεύσει ή να επιβεβαιώσει οτιδήποτε. Μέσα σε αυτό το θορυβώδες σύμπαν, η αλήθεια και το ψέμα είναι αδύνατο να διαχωριστούν, γιατί έχουν την ίδια αξία.

Δεν είναι παρά εργαλεία που μπορούν να χρησιμοποιηθούν, κατά το δοκούν, σε μια τεράστια ποικιλία τακτικών ελιγμών και μηχανορραφιών από άτομα-με-άποψη και σμήνη τέτοιων ατόμων. Στο βάθος του θορύβου, βέβαια, το μόνο που ακούγεται είναι η στεντόρεια φωνή του κράτους. Γιατί μονάχα στο καλό τους κράτος τα ψηφιακά άτομα-με-άποψη δίνουν λογαριασμό για τα πεπραγμένα τους. Αυτό είναι το μοναδικό «εμείς» που, στην πραγματικότητα, τα συνδέει.²

Από την άλλη πλευρά, λοιπόν, δεν θα χάναμε και πάρα πολλά αν δεν είχαμε ψάξει κι άλλο στους υπονόμους του διαδικτύου για την κυρία Σταυροπούλου. Οκ, αποφύγαμε τις πιθανές επικρίσεις κάποιων τύπων που, ιδίως τα δυο τελευταία χρόνια, μας βρίζουν και μας ρουφιανεύουν ασταμάτητα. Η αυταπάτη, όμως, ότι η βασιμότητα μιας γνώμης κρίνεται από πατήματα κουμπιών στις μηχανές των αφεντικών έχει πολύ πιο σοβαρές συνέπειες. Γιατί, έτσι, κινδυνεύουμε να ξεχάσουμε, έστω και για λίγο, ότι, αντίθετα, είναι μόνο η συλλογική πολιτική εμπειρία, μνήμη και συζήτηση που μπορεί να οδηγήσει σε γνώμες οι οποίες δεν αναμασάνε τη μια και ενιαία κρατική αλήθεια.

1. Για ό,τι ακολουθεί βλ. «Πολιτική εκδήλωση: Η προετοιμασία για πόλεμο στην Ελλάδα και τον κόσμο (1991-2022)», *Antifa* #80, 05/2022.

2. Για τις άπειρες ατομικές γνώμες που στο τέλος γίνονται μια και μοναδική γνώμη, εκείνη του κράτους, είχαμε γράψει εκτενέστερα τον Μάρτη του 2020, όταν η κρατική αλήθεια έφτανε στα κινητά μας ως «επείγουσα ειδοποίηση». Βλ. «No12. Κάτι καλές ιδέες των αφεντικών (που θα έπρεπε να τις έχουμε πάρει χαμπάρι), Μέρος 2ο», *autonomeantifa.gr*, 31/03/2020.

Ο Rene Magritte έφτιαξε αυτόν τον παράξενο πίνακα το 1963 και του έδωσε το (ακόμα πιο παράξενο σε σχέση με ό,τι απεικονίζεται) όνομα "La lunette d'approche", δηλαδή, «Το τηλεσκόπιο». Κάπως έτσι είναι και η φάση με την αλήθεια στον «δημόσιο χώρο» που κατακλύζει τις οθόνες μας: όσο πιο πολύ ανοίγεις αυτό το παράθυρο, για να φέρεις, τάχα, στα μέτρα του ματιού σου ό,τι βρίσκεται μακριά, τόσο πυκνότερο γίνεται το σκοτάδι στο οποίο βυθίζεσαι.